

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

**ΜΑΡΙ
ΣΚΟΥΟΝΤΟΦΣΚΑ-ΚΙΟΥΡΙ**

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ: Μαρί Σκουοντόφσκα-Κιουρί

ΧΩΡΑ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ: Πολωνία

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Η Μαρί γεννιέται στη Βαρσοβία το 1867. Είναι ένα αρκετά αναπτυγμένο για την ηλικία της παιδί. Η μελέτη και η παρατήρηση της φύσης είναι στο επίκεντρο της ζωής της. Μετακομίζοντας στο Παρίσι για να συνεχίσει τις σπουδές της, γνωρίζει και παντρεύεται τον επιστήμονα Πιερ Κιουρί. Μαζί ανακαλύπτουν δύο χημικά στοιχεία, το ράδιο και το πολώνιο. Θα κερδίσει δύο βραβεία Νόμπελ.

ΛΕΞΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ: έρευνα, επιστήμη, γυναίκα, μελέτη, νόμπελ

ΕΙΔΟΣ: βιογραφία

ΗΛΙΚΙΑ: 7 - 8 ετών

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Barbara Lachi

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο ουρανός του Νοεμβρίου πάνω απ' τη Βαρσοβία ήταν γκριζος και γεμάτος πυκνά σύννεφα. Το αργοπορημένο φθινόπωρο είχε ρίξει τα φύλλα των δέντρων, τα οποία σχημάτιζαν ένα πολύχρωμο χαλί σ' όλη την πόλη. Παρά το τσουχτερό κρύο, τρία παιδιά έπαιζαν κυνηγώντας το ένα τ' άλλο στον δρόμο και κάνοντας τα φύλλα να ανασηκώνονται, λες και ήταν μια ριπή ανέμου. Ένα τέταρτο παιδί, εν τω μεταξύ, κοντοστεκόταν στην πόρτα και ίσα που ξεμύτιζε προς τα έξω, σαν κάτι να περίμενε. Ο αδελφός και οι αδελφές της σταματούσαν κάθε τόσο για να τη ρωτήσουν κάτι, αλλά εκείνη κούναγε το κεφάλι της και επέστρεφε μέσα με κομμένη την ανάσα και τεντωμένα τα αυτιά. Ξαφνικά στις σκάλες του σπιτιού της αντήχησε το κλάμα ενός νεογέννητου μωρού. Ήταν δυνατό και αποφασιστικό, λες και ήθελε να επιβεβαιώσει με αυτό την άφιξη της στον κόσμο. «Μπρούνια, Ιωσήφ, Χέλα!» φώναξε η Ζόσια, το κοριτσάκι που στεκόταν στην πόρτα. «Έφτασε! Ο μπαμπάς μάς καλεί!». Τα τέσσερα παιδιά έσπευσαν και μπήκαν στο δωμάτιο με αρκετά γιορτινή διάθεση και προκαλώντας έντονο θόρυβο και γδούπο, αλλά ευτυχώς το νεογέννητο μωρό δε φάνηκε να ενοχλείται. Αντιθέτως, έμοιαζε να τους κοιτάζει έναν-έναν στα μάτια, λες και μπορούσε να δει μέσα τους. «Αυτή είναι η Μαρί!» είπαν οι γονείς των παιδιών. Ήταν 7 Νοεμβρίου του 1867.

Η Μαρί λοιπόν, την οποία οι περισσότεροι συνήθιζαν να αποκαλούν Μάνια, μεγάλωσε έχοντας μέσα της διαρκώς αναμμένη τη φλόγα της περιέργειας. Με το προσεκτικό και γεμάτο περιέργεια βλέμμα της, παρατηρούσε τα πάντα τριγύρω της και ακόμα και η παραμικρή λεπτομέρεια προκαλούσε μέσα της δεκάδες ερωτήσεις. Κάθε φορά που επισκεπτόταν τους παππούδες της στην εξοχή, η Μάνια ένιωθε ευτυχισμένη. Μπορούσε να τρέχει, να παίζει παρατηρώντας τα πάντα γύρω της, να χορεύει και να μιλάει, νιώθοντας απελευθερωμένη και χαλαρή. Στην πραγματικότητα, η Πολωνία εκείνη την εποχή ήταν μια χώρα που υπέφερε απ' τη φτώχεια και βρισκόταν υπό την καταπίεση της ρωσικής κυβέρνησης, η οποία είχε επιβάλει ιδιαίτερα σκληρούς κανόνες. Αλλά ευτυχώς στην ύπαιθρο όλα αυτά έμοιαζαν μακρινά και όλοι ένιωθαν ελεύθεροι να μιλούν πολωνικά. Η Μάνια, μαζί με τον αδελφό και τις αδελφές της, μπορούσαν ν' ακούνε τον πατέρα τους να απαγγέλλει ποιήματα διάσημων ποιητών ή στίχους που συνέθετε γι' αυτούς. Η φύση ήταν πάντα μια γοητεία, μια πηγή ερωτήσεων και προβληματισμών...

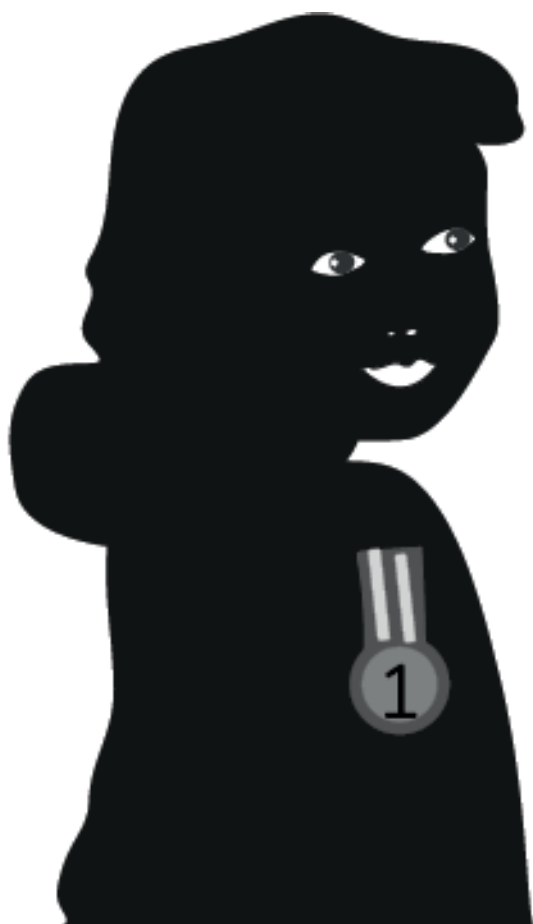
Όταν ήρθε η ώρα να πάει η Μάνια στο σχολείο, χάρη στο ελεύθερο και δημιουργικό της πνεύμα, ένιωθε ότι μπορούσε να κάνει τα πάντα, μέχρι και να αγγίξει τον ουρανό με τα ίδια της τα χέρια. Οι κανόνες όμως που είχαν επιβάλει οι Ρώσοι ίσχυαν και στα σχολεία: κανείς δεν επιτρεπόταν να μελετήσει την πολωνική γλώσσα ή την ιστορία της Πολωνίας και, ειδικά στα κορίτσια, απαγορευόταν να συνεχίσουν τις σπουδές τους, αλλά αυτό φαινόταν ακόμα πολύ μακρινό για τη Μάνια και προς το παρόν ένιωθε ιδιαίτερα ευτυχισμένη. «Αύριο θα πάω στο σχολείο!» επαναλάμβανε, καθώς προσπαθούσε να κοιμηθεί. Η σκέψη όμως αυτή της προκαλούσε τόσο έντονο συναίσθημα προσμονής και χαράς, που τα μάτια της συνέχιζαν να κοιτάζουν το ταβάνι. Εκεί βέβαια δεν έβλεπε τα δοκάρια, αλλά όλα τα υπέροχα πράγματα που θα μάθαινε, τα βιβλία που θα διάβαζε, τις γνώσεις που θα κέρδιζε... Φανταζόταν τα θρανία στη σειρά, τον πίνακα και την κιμωλία, με την οποία ο δάσκαλος θα έγραφε τα μαθήματα. Έβλεπε μέχρι και τη σχολική βιβλιοθήκη με τους δεκάδες τόμους τακτοποιημένους σε σειρά. Ένιωθε σαν να μπορούσε σχεδόν να τους αγγίξει για να τους ξεφυλλίσει, άκουγε μέχρι και το θρόισμα των σελίδων και τον δάσκαλο να φωνάζει το όνομά της: «Μάνια! Μάνια, μικρή Μάνια, είναι αργά!».

Η Μάνια σάστισε. «Γιατί η φωνή του δασκάλου ακούγεται σαν του πατέρα μου;» αναρωτήθηκε. «Μάνια, είναι ώρα για ύπνο, αύριο θα πας στο σχολείο και θα μπορείς να ανακαλύψεις, να μάθεις και να κάνεις τα πάντα!». «Ναι, μπαμπά!» απάντησε η Μάνια σκεπτόμενη τα λόγια του πατέρα της. Έτσι λοιπόν, μεγαλώνοντας, η φύση και το σχολείο έγιναν τα πάθη της. Της φαινόταν ότι τα βιβλία ήταν μέρη όπου μπορούσε να βρει όλες τις απαντήσεις και ότι διαβάζοντας τις σελίδες τους ήταν σαν να ανεβαίνει ατελείωτες σκάλες, που την πήγαιναν όλο και πιο ψηλά, σε μέρη μαγικά απ' όπου μπορούσε να αποκτήσει νέες γνώσεις και απόψεις. Της άρεσε η μυρωδιά των βιβλίων και αναρωτιόταν ακόμα και πώς είναι η γεύση τους. Κάποιες φορές φανταζόταν μάλιστα τον εαυτό της να τα τρώει σαν λαχταριστά μπισκότα!

Ωστόσο, τα βιβλία δε γράφονται μόνα τους. Όλες αυτές οι απαντήσεις είχαν γραφτεί από κάποιον που είχε μελετήσει. Μα κανείς μέχρι τότε δεν είχε μελετήσει και γράψει για την ασθένεια της Ζόσιας, της αδελφής της. Δυστυχώς δεν υπήρχε ένα βιβλίο που να περιγράφει μια κατάλληλη για την ασθένειά της θεραπεία κι έτσι η Ζόσια πέθανε. Μεγάλη θλίψη έπεσε σαν βαρύ μαύρο πέπλο πάνω απ' όλη την οικογένεια, ειδικά για τη μητέρα τους, η οποία έμοιαζε να αργοσβήνει, όπως το κερί που λιώνει μόνο του, μέχρι που έμεινε μόνο το σκοτάδι. Η Μάνια δεν είχε νιώσει ποτέ τόσο μόνη και λυπημένη. Της έλειπε η αδερφή της αλλά και η μητέρα της, που απομονωνόταν όλο και περισσότερο: της έλειπε η φωνή της, η μουσική και οι ιστορίες, τα λόγια και οι αγκαλιές. Όπως ο πατέρας της, έτσι και η μητέρα της ήταν δασκάλα και από εκεί προήλθε η αγάπη της για τα βιβλία. Διαβάζοντας τα βιβλία της μητέρας της, η Μάνια έμοιαζε ν' ακούει τη φωνή της και σιγά- σιγά το κουράγιο και η δύναμή της επέστρεφαν...

Και κάπως έτσι, η Μάνια απέκτησε ακόμα περισσότερες γνώσεις. Ήταν η πιο προικισμένη απ' όλα τα παιδιά της οικογένειας. Με το κεφάλι στα χέρια της και το βλέμμα της καρφωμένο στη σελίδα, διάβαζε σαν να ήθελε να αποτυπώσει τις λέξεις στο μυαλό της και κρατούσε μακριά όλους τους θορύβους με τα δάχτυλα πάνω στα αυτιά της. Μπορούσε να περνάει ώρες χωρίς να κουιέται, παρά μόνο για ν' αλλάξει σελίδα, χωρίς να αντιλαμβάνεται τίποτα γύρω της, χωρίς καν να μπορεί να διακρίνει αν ο κόσμος γκρεμίζεται ή αν ήταν απλώς μια στοίβα από καρέκλες που, τις οποίες είχαν στοιβάξει οι συμμαθητές της από πίσω της. Η Μάνια, χωρίς να έχει αντιληφθεί τι είχαν κάνει οι συμμαθητές της, έκανε μια μικρή κίνηση και χτύπησε πάνω σε μια καρέκλα, η οποία έπεσε ρίχνοντας κι άλλες πίσω της και προκαλώντας έναν μεγάλο κι εκκωφαντικό θόρυβο. Κάπως ταραγμένη, τίναξε τη φούστα της, έπιασε το κάπως πονεμένο χέρι της κι έπειτα κοίταξε τους συμμαθητές της και είπε: «Τι ανόητο!». Το γέλιο τους πάγωσε στα χείλη τους απ' αυτό το απλοϊκό και απαθές της σχόλιο.

Και κάπως έτσι, η Μάνια απέκτησε ακόμα περισσότερες γνώσεις. Ήταν η πιο προικισμένη απ' όλα τα παιδιά της οικογένειας. Με το κεφάλι στα χέρια της και το βλέμμα της καρφωμένο στη σελίδα, διάβαζε σαν να ήθελε να αποτυπώσει τις λέξεις στο μυαλό της και κρατούσε μακριά όλους τους θορύβους με τα δάχτυλα πάνω στα αυτιά της. Μπορούσε να περνάει ώρες χωρίς να κουιέται, παρά μόνο για ν' αλλάξει σελίδα, χωρίς να αντιλαμβάνεται τίποτα γύρω της, χωρίς καν να μπορεί να διακρίνει αν ο κόσμος γκρεμίζεται ή αν ήταν απλώς μια στοίβα από καρέκλες που, τις οποίες είχαν στοιβάξει οι συμμαθητές της από πίσω της. Η Μάνια, χωρίς να έχει αντιληφθεί τι είχαν κάνει οι συμμαθητές της, έκανε μια μικρή κίνηση και χτύπησε πάνω σε μια καρέκλα, η οποία έπεσε ρίχνοντας κι άλλες πίσω της και προκαλώντας έναν μεγάλο κι εκκωφαντικό θόρυβο. Κάπως ταραγμένη, τίναξε τη φούστα της, έπιασε το κάπως πονεμένο χέρι της κι έπειτα κοίταξε τους συμμαθητές της και είπε: «Τι ανόητο!». Το γέλιο τους πάγωσε στα χείλη τους απ' αυτό το απλοϊκό και απαθές της σχόλιο. 9

Όταν λίγα χρόνια αργότερα αποφοίτησε, αναδείχθηκε η καλύτερη μαθήτριά σ' όλο το σχολείο, πετυχαίνοντας τον υψηλότερο βαθμό και κερδίζοντας ένα μετάλλιο. Η Μάνια ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές της, όπως και τα αδέρφια της, αλλά δεν είχε χρήματα. Για να προχωρήσει με τις σπουδές της, έπρεπε να φύγει απ' την Πολωνία. Το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης στο Παρίσι ήταν ο προορισμός που πάντα ονειρευόταν εκείνη και η αδελφή της... Η πρώτη που πήγε λοιπόν ήταν η αδελφή της. Η Μάνια έπρεπε να αναβάλει το ταξίδι και, για να συγκεντρώσει αρκετά χρήματα, πήγε να εργαστεί για μια πλούσια οικογένεια. Εν τω μεταξύ, προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί όλα τα βιβλία στις βιβλιοθήκες της πόλης, κατανοώντας όλο και πιο βαθιά πόσο σημαντική ήταν η επιστημονική έρευνα. Η ανησυχία της ήταν ότι δεν μπορούσε να έχει πρόσβαση σ' ένα πραγματικό εργαστήριο, όπου θα μπορούσε να κάνει πειράματα. Αφού μελετούσε, συναντιόταν τα βράδια με άλλους νέους σαν κι αυτήν, νέους που ονειρεύονταν να αλλάξουν τον κόσμο και να τον κάνουν καλύτερο τόπο για να ζει κανείς, ανεξάρτητα απ' το φύλο, τη θρησκεία, τη φυλή ή την κοινωνική θέση.

Μετά από τρία χρόνια δουλειάς, κατάφερε τελικά να μαζέψει αρκετά χρήματα για να φύγει απ' την Πολωνία με εισιτήριο τέταρτης θέσης. Αποχαιρέτησε τον πατέρα και την αδελφή της: «Τα λέμε σύντομα! Θα σας γράφω! Μόλις αποφοιτήσω, θα επιστρέψω για να βοηθήσω τη χώρα μας». Στο βαγόνι της οι άνθρωποι κάθονταν στο πάτωμα, εκείνη όμως είχε φέρει μια μικρή πτυσσόμενη καρέκλα, στην οποία καθόταν επί τρεις ημέρες. Απ' το παράθυρο, το τοπίο και οι εικόνες κυλούσαν αργά, δέντρα και πόλεις εναλλάσσονταν πίσω απ' το τζάμι. Τον καθαρό και συννεφιασμένο ουρανό της πατρίδας της, της Πολωνίας, διαδέχθηκε αυτός της Γερμανίας, ύστερα του Βελγίου και τέλος της Γαλλίας: ΠΑΡΙΣΙ!

Η Μάνια κοίταξε την πόλη και ένιωσε την καρδιά της να εκρήγνυται από χαρά που επιτέλους έφτασε, μα και από μελαγχολία που άφησε πίσω τους αγαπημένους της. Το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης ήταν όπως το είχε πάντα φανταστεί. Παρακολουθούσε μαθήματα, αλλά έκανε και πειράματα, έχοντας έτσι τη δυνατότητα να αξιολογεί τις γνώσεις και τις ιδέες της. Όπως πάντα, ήταν στην κορυφή της τάξης της, τόσο συχνά που κέρδισε υποτροφία! Όμως η ζωή στο Παρίσι παρέμενε δύσκολη, γιατί η Μάνια ήταν φτωχή... Το διαμέρισμα ήταν κρύο και συχνά ξεχνούσε να φάει, λες και οι αριθμοί και οι μαθηματικοί τύποι μπορούσαν να τη θρέψουν, αλλά αυτό δε συνέβαινε κι έτσι σύντομα αρρώστησε. «Μάνια, αδελφή μου, πρέπει να ανακτήσεις τις δυνάμεις σου, θα έρθεις να μείνεις μαζί μου για λίγο» της είπε η Μπρούνια.

Η φιλοξενία της αδελφής της τη βοήθησε να ανακάμψει. Μόλις η Μάνια θεραπεύτηκε κι ένιωσε και πάλι υγιής, επέστρεψε αμέσως στις σπουδές της. Μια μέρα κάποιος της μίλησε για έναν καθηγητή, ονόματι Πιερ Κιουρί, ο οποίος μαζί με τον αδελφό του έκανε πολύ ενδιαφέροντα πειράματα που πιθανόν να την ενδιέφεραν. Η νεαρή Μάνια συστήθηκε στον Πιερ. Δεν ήταν απλώς ένας επιστήμονας αλλά ένας σύγχρονος, έξυπνος άνθρωπος που πίστευε στη συνεργασία και θεωρούσε ότι οι γυναίκες ήταν ισότιμες και ότι η συμβολή τους θα μπορούσε να είναι πραγματικά σημαντική. Όταν η Μάνια μπήκε στο εργαστήριο, ο Πιερ χρειάστηκε μόνο μια ματιά για να αναγνωρίσει σ' αυτήν το πρόσωπο που περίμενε. Η Μάνια, επίσης, κατάλαβε ότι αυτός ο νεαρός επιστήμονας είχε κάτι το ξεχωριστό, σαν μέσα του να ενώνονταν ένα δέντρο και ένα βιβλίο, η αγάπη για τη φύση και το πάθος για τη γνώση. Με το βαθύ και κοφτερό βλέμμα της άγγιξε την καρδιά του κι ευθύς συνειδητοποίησε ότι μαζί θα μπορούσαν να αποτελέσουν τον τέλειο χημικό τύπο, το τέλειο ερευνητικό δίδυμο!

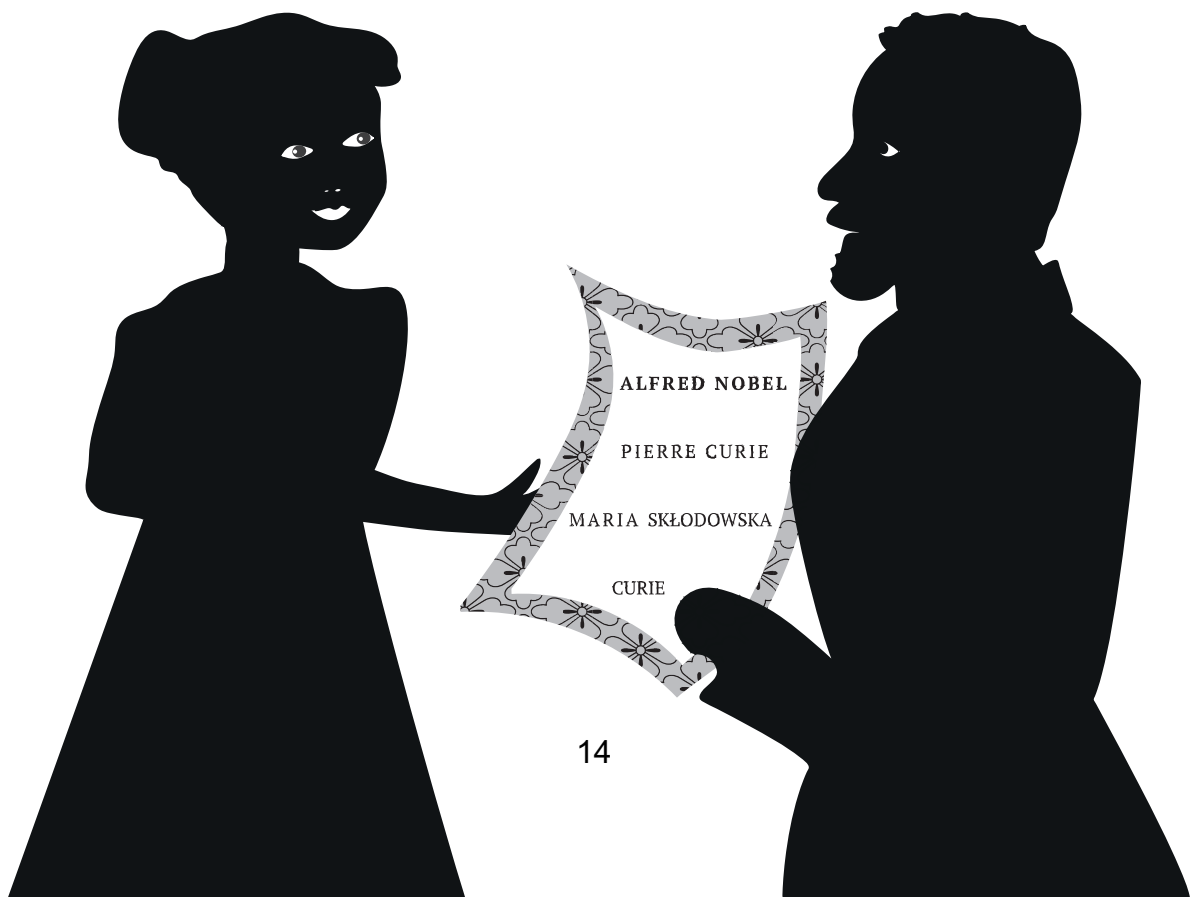
Ο Πιερ ήταν ήρεμος, αργός και ονειροπόλος. Η Μαρί ήταν γρήγορη και αποφασιστική. Ωστόσο, εκείνη την πρώτη μέρα που την είδε, ο Πιερ τη ρώτησε κάτι που μόνο γρήγορα δε ρωτιέται: «Θα με παντρευτείς;». Λίγο αργότερα η Μαρί απάντησε με ένα γεμάτο σιγουριά «Ναι». Μαζί περπατούσαν, συζητούσαν για τις έρευνές τους, μελετούσαν, αγαπούσαν αφάνταστα τη φύση και έκαναν σχέδια για τους εαυτούς τους και για όλο τον κόσμο. Περνούσαν ώρες στο εργαστήριο μελετώντας και αναλύοντας, ενώ γύρω τους το Παρίσι είχε αρχίσει να γίνεται το κέντρο του κόσμου. Η πρωτεύουσα έσφυζε από νεωτερισμό, έμοιαζε να είναι συντονισμένη με τη λειτουργία πολλών δημιουργικών μυαλών και φαινόταν ότι πίνοντας απ' τις πηγές της, μπορούσε κανείς να μολυνθεί απ' το γόνιμο και ευφάνταστο πνεύμα της. Η Μαρί, ωστόσο, αισθανόταν ότι είχε μείνει πίσω στην έρευνά της, καθώς η γέννηση του πρώτου της παιδιού είχε επιβραδύνει τις σπουδές της. Αλλά όπως πάντα, αποφασισμένη περισσότερο από ποτέ, έπιασε ξανά δουλειά με στόχο την αποφοίτησή της. Για θέμα μελέτης της επέλεξε τις ακτίνες Χ που είχε ανακαλύψει πρόσφατα ένας άλλος επιστήμονας.

Η Μαρί και ο Πιερ έπεισαν το Πανεπιστήμιο να προμηθευτούν λίγο ουράνιο για να ξεκινήσουν τα πειράματά τους· ήθελαν να αποδείξουν την ικανότητά του να άγει τον ηλεκτρισμό. Το είχαν βάλει σε πολλούς μικρούς δοκιμαστικούς σωλήνες. Η Μαρί ήταν τόσο γοητευμένη απ' αυτό, που ένιωθε ότι η λύση δεν ήταν μακριά. Κατενθουσιασμένη, τη νύχτα σηκωνόταν για να πάει να δει τους λαμπερούς δοκιμαστικούς σωλήνες της. Της φαινόταν σαν ένα μαγικό θέαμα! Αυτές οι πολύχρωμες λάμπες τής έφερναν στο μυαλό σκέψεις μεταφυσικές, ότι ένα πνεύμα κάποιου μαγεμένου πλάσματος είχε έρθει στο εργαστήριό της. Δυστυχώς, δε φανταζόταν ότι αντί για μαγικό θα ήταν πολύ επικίνδυνο... Μην έχοντας αυτήν τη διορατικότητα, η Μαρί συνέχισε να εξετάζει και να παρατηρεί τους δοκιμαστικούς σωλήνες της χωρίς ιδιαίτερα προστατευτικά μέσα, γράφοντας σημειώσεις με τον γρήγορο γραφικό της χαρακτήρα και κάνοντας σχέδια, για να αποτυπώσει συνοπτικά όλες τις αλλαγές και όλες τις νέες ανακαλύψεις.

Η Μαρί λοιπόν κατάλαβε ότι στα μεταλλεύματα ουρανίου μάλλον υπάρχουν κι άλλες χημικές ουσίες, γι' αυτό και κάθε μέρα επινοούσε ένα νέο πείραμα: το έβραζε, το τεμάχιζε, το έκανε σκόνη, το άφηνε να κρυώσει, πρόσθετε θειικό οξύ και νιτρικό βισμούθιο, μέχρι που τελικά βρήκε τον μαγικό τύπο! Ένα νέο, αρκετά τοξικό και ραδιενεργό βέβαια, χημικό στοιχείο ανακαλύφθηκε μέσα από τα μεταλλεύματα ουρανίου που εξέταζε. «Θα το ονομάσουμε Πολώνιο, προς τιμήν του τόπου μου!» αναφώνησε η Μαρί χαρούμενη. Η δουλειά της όμως δεν είχε τελειώσει ακόμα. Συνεχίζοντας, οδηγήθηκε στην ανακάλυψη ενός νέου στοιχείου που το ονόμασαν Ράδιο. «Αυτό το στοιχείο είναι πολύ πιο ραδιενεργό απ' το ουράνιο και μπορεί να έχει χίλιες χρήσεις!» σκέφτηκαν. Ο Πιερ και η Μαρί θα μπορούσαν να γίνουν πλούσιοι, αλλά αντ' αυτού γνωστοποίησαν κι άφησαν την ανακάλυψή τους να είναι διαθέσιμη και σε άλλους επιστήμονες, καθώς είχαν συνειδητοποιήσει ότι θα μπορούσε να θεραπεύσει πολύ σοβαρές ασθένειες, όπως τον καρκίνο.

Ήταν η αρχή μιας νέας εποχής για την επιστήμη και την ιατρική. Το 1902 πέθανε και ο αγαπημένος πατέρας της Μαρί. Έναν χρόνο αργότερα η Μαρί αποφοίτησε. Λίγους μήνες μετά ήρθαν υπέροχα νέα: ο Πιερ είχε επιλεγθεί για να λάβει το βραβείο Νόμπελ για τη «δική του» ανακάλυψη. «Πώς είναι δυνατόν σε μια σύγχρονη εποχή, όπως η δική μας, να μην αναγνωρίζουμε ακόμη την αξία των γυναικών; Αυτή δεν είναι μόνο δική μου ανακάλυψη!» αναφώνησε ο Πιερ αγανακτισμένος. «Η ανακάλυψη είναι και των δυο μας! Δουλέψαμε μαζί, συμβάλλοντας ο καθένας με τις δικές του γνώσεις. Η ανακάλυψη είναι τόσο δική μου όσο και της Μαρί. Χωρίς εκείνη, δε θέλω το βραβείο!» συνέχισε να λέει με χαραγμένη την απογοήτευση στο πρόσωπό του. Η επιτροπή όμως ευτυχώς αποφάσισε να αφιερώσει το βραβείο και στους δύο και μ' αυτόν τον τρόπο η Μαρί έγινε η πρώτη γυναίκα που το έλαβε βραβείο Νόμπελ.

Το βραβείο έστρεψε τα βλέμματα και την προσοχή του κόσμου στο ζευγάρι των επιστημόνων, ίσως και υπερβολικά πολύ δεδομένων των ντροπαλών χαρακτήρων τους. Στον Πιερ και τη Μαρί δεν άρεσε η προσοχή, η δημοσιότητα και η φήμη. Οι δυο τους συνέχισαν να μελετούν και να κάνουν έρευνες και σύντομα γεννήθηκε και η δεύτερη κόρη τους. Όπως πάντα όμως, η ζωή λειτουργεί σαν ένα καρουζέλ: ανεβαίνεις και κατεβαίνεις, μια πάνω και μια κάτω... Συμβαίνουν καλά πράγματα και μετά συμβαίνουν πολύ άσχημα. Η Μαρί το είχε συνειδητοποιήσει αυτό από πολύ μικρή. Μια μέρα λοιπόν, ο Πιερ είχε ένα ατύχημα, ένα θανατηφόρο δυστυχώς ατύχημα. Παρασύρθηκε από μια άμαξα και πέθανε, αφήνοντας τη Μαρί μόνη με τις κόρες της.

Χάρη στη σκληρή δουλειά, το σπουδαίο ερευνητικό έργο μα και το θάρρος και το κουράγιο που είχε επιδείξει, το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης της προσέφερε τη θέση καθηγητή που κατείχε ο σύζυγός της. Δέκα χρόνια αργότερα, οι σπουδές και οι μελέτες της επέτρεψαν, για πρώτη φορά στην ιστορία, να κερδίσει ένα δεύτερο βραβείο Νόμπελ χημείας το 1911. Η Μαρί πλέον μοίραζε τον χρόνο της στην έρευνα, στους στρατιώτες που χρειάζονταν φροντίδα κατά τη διάρκεια του πολέμου και στα μικρά κορίτσια και το μέλλον τους. Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν είχε βαθύ σεβασμό και εκτίμηση γι' αυτήν. Τη θεωρούσε μία απ' τις μεγαλύτερες γυναίκες επιστήμονες που γνώρισε η ανθρωπότητα. Πέθανε το 1934, σ' ένα σανατόριο στο Οτ-Σαβουά, από ασθένεια που οφειλόταν στο ότι όλα αυτά τα χρόνια βρισκόταν πολύ κοντά στα χημικά στοιχεία που είχε ανακαλύψει. Τα χημικά στοιχεία αυτά αποδείχθηκαν λοιπόν επικίνδυνα αλλά ταυτόχρονα ιδιαίτερα ικανά να φέρουν επανάσταση στη ζωή όλων μας. Πέθανε κοιτάζοντας το Λευκό Όρος, το θέαμα της φύσης που πάντα τη γοήτευε και την ενέπνεε.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Όλο το περιεχόμενο είναι αδειοδοτημένο σύμφωνα με το NC-ND 4.0

Το έργο STORIAS συγχρηματοδοτείται από το πρόγραμμα ERASMUS+ της Ε.Ε. Το περιεχόμενό του αντικατοπτρίζει τις απόψεις των συγγραφέων και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχει.

(Κωδικός έργου: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483)